

mest af den Grund, at jeg har udtalt mig saa udførlig om dette Spørgsmaal, for saa at sige at holde Sagen varm; thi det indrømmer jeg, at for Liden vilde det maasse ikke være nyttigt at komme ind paa en dybere Forhandling derom. Jeg haaber altsaa, at de Bemærkninger, der ere faldne, dog ikke skulle være aldeles spildte.

Indenrigsministeren (Skeel): Det ærede Medlem, som nu satte sig, har ikke reist væsentlige Indvendinger imod at meddele Indfødsret til de i Loven nævnte Personer. Han har vel yttret nogen Tvivl med Hensyn til Enkelte, hvis Børn havde søgt eller søge St. Petri tydske Skoler, men jeg skal i saa Henseende tillade mig at bringe i Erindring, hvad der blev oplyst ifjor, at endskjøndt Undervisningsproget i disse Skoler var Tydsk, kunde det dog ikke siges at være tydske Skoler, idet Børnene fik dansk Opdragelse og dansk Undervisning. Der foreslaa den Gang, blandt Andre fra Skoledirektør, Professor Holbech, Erklæringer, som gik ud paa, at flere af Lærerne vare danske, at flere af de væsentlige Fag bleve lærte paa Dansk, og at Børnene altid fik grundig Undervisning i Dansk, saa jeg tror ikke, der er Anledning til, naar igrødt Omstændighederne tale for at meddele de Vedkommende Indfødsret, at negte dem denne Ret, fordi deres Børn have søgt Undervisning i Petri Skoler. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var han ogsaa enig i den Betragtning. — Med Hensyn til den under Nr. 19 opførte Person, der er ansat ved Sernbanen, erkjender jeg, at der her foreligger en af de Uregelmæssigheder, som gennem Aarenes Løb ere indtrufne, at Folk nemlig ere bleve ansatte i den Slags Bestillinger uden at have Indfødsret. Der kan være Spørgsmaal om, hvor nær man skal holde sig til Loven af 1776. Vilde man holde sig strengt til den, ser jeg ikke rettere, end at Ingen vil kunne faae nogen nok saa lille Statsbestilling uden at have Indfødsret; men ganske vist har man ikke holdt sig saa strengt til Loven, og jeg tvivler derfor heller ikke om, at der ved Sernbanerne findes Vedeogtere, Postbude, Reserverpostbude og lignende Folk, ved hvis Ansættelse man ikke har været saa nøieregenende med, om de havde Indfødsret eller ikke. Jeg skal imidlertid sige, at efter at denne Sag har været Gjenstand for Omtale og Raatale i Rigsdagen, er man bleven strengere end tidligere, og jeg kan saaledes for Indenrigsministeriets Vedkommende erklære, at man der bestræber sig for saa paafuldig som muligt at opfylde Reglerne i Loven af 1776. Der bliver saa-

ledes ikke udstedt nogen Bestalling, uden at man har forskikret sig om, at Vedkommende har Indfødsret, og det uagtet der gives Bestillinger, om hvilke det i det Mindste er tvivlsomt, hvorvidt de kunne kaldes Statsembeder. Der er i Tidernes Løb ved Praxis kommen nogen Usikkerhed ind i disse Forhold, en Usikkerhed, som jeg gjerne indrømmer, at der kunde være Anledning til at se afhjulpen; men vilde man give Slip paa de strengere Forbringer i Loven af 1776, kunde det dog have sine Banskæligheder at træffe de rette Grændser mellem Bestillinger, der maatte anses for at være af den Bestaffenhed, at man kunde renoncere paa Fordringen om Indfødsret, og Bestillinger, hvor netop Indfødsret maatte kræves. Der er altsaa, indrømmer jeg, nogen Anledning til at tage denne Sag under Overveielse. — Med Hensyn til det store Spørgsmaal, der allerede ifjor var under Omtale, nemlig Spørgsmaalet om den hele Indfødsretslovgivning, yttrede jeg den Gang nogen Tvivl om, hvorvidt der af praktiske Hensyn var nogen særlig Anledning til at tage Sagen for, og naar, efter det ærede Medlems Mening, min ærede Kollega Justitsministeren udtalte sig mere indbefommende, saa var det egentlig ikke Indfødsrets-spørgsmaalet, men snarere Spørgsmaalet om Reglerne for det undersøftlige Forholds Tilstedekomst og Løsning, som Justitsministeren mente kunde trænge til nærmere Udvikling og Berigtigelse gennem Lovgivningen. Jeg har i saa Henseende ganske vist ikke i den forløbne Tid gjort Noget. Tid og Omstændigheder have ikke været af den Bestaffenhed, at jeg har troet med Nytte at kunne optage dette store Emne, som, naar det skulde sættes i Forbindelse med Alt, hvad derhen hører, vilde kræve store Forarbejder, ja maasse Nedsættelse af en Kommission. Det ærede Medlem var ogsaa saa velvillig at udtale, at der ikke havde været nogen særlig Anledning dertil, og at han kun havde udtalt sig for at holde Sagen i Live, og i den Henseende er jeg ganske enig med det ærede Medlem, at der med Hensyn til Spørgsmaalet om Indfødsret og med Hensyn til Spørgsmaalet om det undersøftlige Forhold er Punkter nok, som trænge til alvorlig Overveielse og vistnok med Rette kunne gjøres til Gjenstand for Lovgivning.

Rosfod: Trods min Ulyst til at deltage i Ordskiftet her i Thinget under de nærværende Forhold, finder jeg dog, at jeg maa give et Ord med i Laget i denne Sag, uagtet jeg indrømmer, at det var korte Bemærkninger, jeg har at gøre, rettest havde fundet deres Plads ved Sagens før-